

1994./5. – **Akik látták a Ki mit tud?-on Korponay Bereniké produkcióját, azok emlékeznek zaklatott, sodró, felkavaró táncára**

- Hol tett szert ekkora élettapasztalatra egy húszéves lány? - erről faggattam a főiskolás hölgyet.

- Mint sok más négy-ötéves kislány, én is művészi tornával kezdtem. Eleinte sokat küszködtek velem, mert merev voltam. Amikor már kezdtek bennem fantáziát látni, abbahagytam. Később beiratkoztam az egri Művelődési Ház modern- és jazz-tánc tanfolyamára. A tanárnő, Bóta Ildikó, a haladóknál marasztalt, mondván, egy kicsit majd meggyötör, de menni fog. Elsősorban Ildikó egyéniségének a varázsa volt az, ami miatt beleszerettem a kortárs táncba. Ez a műfaj sokféle technikát alkalmaz, tanultunk színészmesterséget, mozgáskoordinációt, kontaktot (ez a kapcsolatteremtést jelenti test és test, test és a föld, test és a levegő között), Lemon technikát (ez a lazaságot, a suhanást jelenti), Graham-módszert (ez a köz pontból irányított mozgást tanítja). Nyáron pedig óriási élményben volt részem - meséli lelkesedéssel. - Részt vettem egy nemzetközi tánckursuson, ahol buttót (egy japán technikát), afrót (ez afrikai stílus) és tajcsit (kínai jógát) tanultunk. Mindegyik más-más technikát alkalmaz és más a funkciója.

– Ezek a különleges technikák a táncon kívül is jelentenek valamit? Esetleg azonosulni kell az eredeti vagy mögöttes filozófiával?

- Természetesen nem válhatok japánná vagy afrikaivá, de a tánc mozdulatai által sikerül különleges érzéseket átélnem: a ritmus katarzist okozó intenzitását, egy sajátos életörömet. Tánc közben az ember

szellemileg és testileg a tökéletes harmónia állapotába jut. Megkönnyebbülést és felszabadultságot éreztem. Ez óriási élmény volt. A modern tánc is hasonlít ehhez. Nem csupán eltáncolunk valamit, amit gyakoroltunk, hanem mélyen át is éljük ezeket az érzéseket és a filozófiai mondanivalót.

– Érdekelnek a keleti filozófiák?

- A tajcsi és a buttó nagyon erősen kötődik a taoizmushoz. Ez a filozófia már korábban is érdekelt, s a főiskolán erről fogok dolgozatot írni. Úgy érzem, hogy az én lelki alkatom nagyon fogékony ezekre.

– Milyen technikát tanultatok?

- A tajcsi gyakorlatok közben például megtapasztaltuk az energia-labdákat. Ez nagyon finom, lágy, megnyugtató érzés. Igyekeztünk át is adni egymásnak. Éreztük, ahogy a társunktól kapott energia fokozatosan átkerül hozzánk. És azt is megtapasztaltuk, hogy a másoktól kapott

energia különbözik a saját energia-labdánktól. Ezek nagyon nehéz gyakorlatok és erős összpontosítást kívánnak. Ezen túl azt is feltételezi, hogy megfelelő kapcsolat legyen két ember között. A bizalmatlanságból eredő ellenállás pedig megakadályozhatja a gyakorlat sikerét.

– Az ilyesmit sokan hihetetlennek tartják.

- Igen, mert nem könnyű elfogadni az olyan dolgokat, amelyekkel nem találkozunk a mindennapi életben. De olyan tapasztalata már szinte mindenkinek van, hogy megérezte, ha nézték. Nagyon érdekes és fontos gyakorlat az, hogy ráhangolódjunk a másikra, hogy érezzük, mi játszódhat le benne. Például a csoport egyik része háttal áll, a másik pedig kiválaszt valakit és arra összpontosítva nézik. Egy idő után furcsa érzés keríti hatalmába azt, akit néznek. Nekem a tekintetük hasító volt. Én így éltem át.

– Milyen a buttó tánc?

- Európai szemmel nézve lassú, szinte mozgás nélküli tánc. Nagyon komoly, szinte sorsszerű történeteket tartalmaz, de játék és életöröm is van benne. A két ellentét, mint a jang és jin szimbólumban.

Bereniké szociálpedagógia szakon tanul, de legalább annyira érdekli a pszichológia és a filozófia is. Ezen kívül szeret írni és talán egyszer majd valóra válthatja álmát és filmet rendezhet. Addig is táncol, táncol, táncol a lelke is. ZÉTÉNYI ZOLTÁN Fotó: 2Z Fotó&Média